

A-14007

Duplum

Kaks jõulujuttu

Silde jõuluwangeelium.

„Ja nüüd lõpuks, lapsed, tahame seda üksmeelselt otsustada, kes meie hulgast püha jõuluõhtu jumalateenistusel jõuluwangeeliumi saab kuulutada. Wiis on selleks waja. Noh, kes tahaksid seda teha?“

Wana õpetaja seisis suurte laiade pinkide ridade wahelkäigul ja waatas küsimalt ringi. Seal tõusewad aralt mõned lapsekäed üles, kähku järgneb kaks, kolm, tosinat julgustatuid, ning lõpuks paluwad sada kätt endale seda eesõigust jõuluõhtul altari ees kogudusele kalli Õnnistegija sündimist kuulutada.

„Lapsed, see on raskem, kui te mõtlete. Te peate seal ülewal seisma ja sajad inimesed waatavad teid. Ja siis võib juhtuda, et kohmetate ja sõnade järjekorra ära unustate. Mõelge weel kord kähku järele.“

Kümme kakskümmend kätt langesid alla, nõutult waatavad lapsed ja lõpuks jääb waid kümme kätt ülesse.

„No-ja, teie olete julgemad. Kuid weel ruttu walida! Wiis peawad siiski sellest loobuma, võib olla täitub teie soom tulewal jõulu ajal. Kurt Peters, sina mõtad salmid 1—3, Marta Keegel salmid 4 kuni 6, Karl Elwes salmid 10—12 ja sina . . .“ Õpetaja katkestas korraga jutu.

Pingil ta ees istus kümneaastane tüdruk; ta filmad waatafsid palumalt õpetaja otsa ja kahwatul näol peegeldus kibe pettumus ja fiiski ka wiimase lootuse jäde. Walu lapse südames tegi walu ka õpetajale.

„Hilde, ja tahaksid küll wist häämeelega wiimased kaks salmi öelda? Hilde, kas ja aga jaad hakkama sellega? Kas sul ei tule hirm hulga inimeste ees seal ülewal seista?“

Sõbralikult filitas hallpea pastor kuldjuukselislt lapsepead. Tüdruku filmad waatafsid härdalt palumalt üles õpetaja poole: „Palun, palun, õpetaja!“

Õpetaja oli weel kahemahel. Peab ta fiis andma need wiimased, kõige tähtsamad salmid jõuluewangeeliumist sellele lapsele, kellel kõik nii raske pähe õppida ja pidada meeles? Kuid lapse ärras palwe wõitis.

„Tubli, Hilde.“ Hilde filmis löi järema tänuks piiritu rõõm.

„Ema, ma wõin jõuluõhtul altari ees seista! Mõlemad wiimased salmid andis õpetaja mulle. Mulle, ema, mulle!“ Hilde põsed õhetasid, kui ta emale seda rõõmusõnumit tõi. Waene lesk kallistas tütart ja rõõmustas muidu nii wäga waikse tüdruku õnne üle:

„Hilde, meie mõlemad tahame sinu jõulusalme õppida ja keegi ei pea nii hästi ewangeeliumi kuulutama kui sina.“ Oma südames tundis ema fiiski hirmu oma kartliku ja raske peaga Hilde pärast ja kartis ebaõnnestumist, rasket pettumust.

Hilde õppis. Ta mõtted keerlesid ööl ja päeval oma salvide juures.

„Ema, ma oskan juba esimest salmi! Kuula, kas ma ütlen seda õieti?“

Uuesti ja uuesti pidi ema aitama mõne silbi rõhku või mõnda sõna parandada, teda kiitma, ning lõpuks olid mõlemad salmid Hilde pähe kuulunud.

„Ema, nüüd ma juba võin. Rõik saab hästi minema!“ — — —

Markuse kiriku kell lõi pool viis. „Ema, me peame minema!“ Hilde ei jaksanud enam oodata. Lõpuks seisis nad mõlemad elava tänavana nurgal.

„Ema, tule, lähme üle teinepoole. On juba hilja!“ Rannatamatult hüppas Hilde sõiduteele.

Ema tahtis teda veel tagasi tõmmata. „Hilde!“ Suure auto pidurid nagisesid, ruttu pöörati tüüri, kuid siiski tabas porilaud tüdrukut ja paiskas vastu kõnnitee kivi . . .

„Hilde, Hilde!“ Ema põlvitas tütre kõrwale. Mõne filmapilgu lamas see uimaselt ta kätel, siis ajas ta end üles ja naeris: „Ema, pole midagi, tule!“

Härra autoft astus wälja nende juure. „Tänu taewale, et mingit õnnetust ei juhtunud. Selle ehmatuse tasuks palun kasutada minu autot koju sõiduks. Kuidas? Te soovite kirikusse? Ma sõidutan teid sinna.“

Nii sõitis Hilde mõõra härra autos teistest lastest mööda Markuse kiriku ette.

„Kui te lubate, tulen ka teiega sisse. Ma pole kaua enam jumalateenistustel käinud.“

Nüüd istus Hilde ema ja mõõra härra vahel ja ootas suurt elamust. Seal tunneb ta koledat valu käes. Parema meelega ta oleks kõvasti kifendanud, kuid wahwalt mõitles ta selle vastu: „Mitte ainult wälja patista lasta, sest siis ei saa ja ewangeeliumi welda!“ Nii mõitles ta kangelaslikult oma waluga. Ema nägi, et Hilde nit kahwatu on ja küsis: „Puudub sul midagi, on sul halb, mu laps?“ — „Ei, ei, ema!“

Liturgia läks lõpu poole. Seal naogutab ema Hildele: „Laps, nüüd pead sa altari ette minema. Ole wahwa, Hilde!“ Hilde tõuseb üles. Nii imeline tundub kõik filme ees ja valu põleb käes. „Armas Jumal, lase kõik hästi minna!“ palub ta. Lõpuks seisab ta teiste kõrwal altari ees.

„... Taameti linnas...“ kostawad Marie Kreisleri wiimased sõnad. Õrnalt asetab õpetaja Hilde ette. „Julgust, Hilde julgust!“ Klüünlad wirmendawad ja tantsiwad ta filme ees, jõulukuusk seisab segaselt kõrges ruumis ja valu käes oli wäljakannatamatu. „Sinu ewangeelium, sinu ewangeelium!“ ahastab Hilde. „Parem surra, kui ära welda. Ja wahwa Hilde hakkab peale. Takistamatult ütleb ta esimese salmi ja nüüd tuleb kõige tähtsam ning ilusam: „Au olgu Jumalale kõrges... Armas, armas Jumal, aita mind, lase hästi lõpule jõuda! Mu käsi, mu käsi!.. „rahu maa peal...“ kuusk kõigub, kirik tantsiw — armas, armas Jumal, aita mind

ka viimast sõna öelda . . . ja inimestest . . . ja inimestest . . . kuusk kukub, kirik langeb kokku! Aita mind, aita mind! . . . . „ja inimestest hea meel.“

Siis langes ta kokku. Wana õpetaja haaras jõuetu lapse ja kandis ta käärkambrisse. Ema ja wõõras härra tormasid järele.

„Hilde, armas Hilde, ärka üles!“ õpetaja tahtis neid rahustada: „Ärritus, armas proua, ainult ärritus.“ „Ei, ei, auto — õnnetus! oo, Jumal, aita mu last!“

Koguduse liikmete keskel leidus arst, see maatas Hilde järele. „Käeluu murd, raske murd! Ta pidi koledaid walusid tundma. Wäike kangelane!“

Nüüd mõistis õpetaja, miks Hildel nii raske oli öelda ja ta filitas jõuetul lapsel pead. „Armas, väike, wahwa Hilde!“

Wõõras härra, autoomanik, tuli wahele. „Tulge proua, mina sõidutan ta haiglasse. Ma aitan Teid kõiges.“ Jälle sõitis Hilde suures, toredas autos, kuid seekord ei kadestanud keegi lastest seda.

Õpetaja läks kantslisse. Ta jutustas kogudusele wahwa väikese Hilde loo. „See laps on meid täna häbistanud. Laps on meile oma jõulu-ewangeeliumi kuulutanud paremini kui mina wana õpetaja seda kunagi suudaksin. Armas Jumal, aita väikest wahwat Hildet!“ —

Kui Hilde esimese jõulupäeva õhtul haiglas meelemärkusele tuli, vaatas ta imestusega säravale jõulukuusele, kingituste mäele, mida kogudus oli toonud, nutvale, õnnelikule emale, wõõrastele, oma käele, mis tugewasti oli kinni seotud — siis tuli talle meele suur elamus.

„Armas Jumal, ma tänan sind, et sa mind aitafid. Ema, ema, see läks ometi õieti?“ —
„Ja, mu wahwa laps. Keegi ei ole nii hästi jõuluwangeeliumi kuulutanud, kui sina!“

„Leuchtfeuer“

Wangi tütar.

Jõulu õhtu karistuswanglas.

Oli jõululaupäewa õhtu. Kõikjal linnas wõis näha rõõmust särawaid filmi. Kuid seal süngete wangla müüride taga wõis olla kõike muud, mitte aga jõulutunnet. Kirikkellade kumawad helid laine-
tasid üle linna, kui wangi № 124 lasti wälja kon-
gist igapäisele jalutuskäigule wangla õues. Tal oli
peas eriline müts, tundemärgiks, et ta on eriti met-
sik ja hädaohtlik. Seepärast wangiwahid olid aina
walwel, kui sattusid tulema selle toore mehe ligidusse.
Harilikult püüdsid nad wõimalikult taht eemal hoida.

Ta oli raske kuritöö eest mõistetud üheksaks
aastaks karistuswangla. Sellel jõulul oli karistus-
ajast järel weel waid kuus kuud, kuid see wabane-
mise lähenemine ei paistnud teda enam palju huwi-
tawat. Juba ammu oli ta lakanud arwestamast
järeljäänud kuid sõrmedel. Kas wanglas wõi wäl-
jas, see oli tal juba ükspuhas. Meeleheide oli pu-
rustanud kõik paremad, õilsamad tundmused ta sü-
dames ja nüüd oli ta täielikult ükskõikses seisuterras.
Üks asi waid tegi teda wähe rahutuks ja kurbmeel-
seks. Sellelgi jõulul taas oli nagu kuuleks ta,
otsekui kauge ksjana, selget lapse häält, kes enne aina
nii armsasti soomis talle rõõmsaid jõuluid. Muidu
oli ta täiesti kwinenud wangla elanik. Kuid see

lapse hää, mida ta wiimaks kuulis peaaegu üheksa aasta eest, see ei jätnud teda rahule. Seda mäletades ta kõwa ja tundetu süda pehmenes.

Seegi jõululaupäew möödus päris üksluiselt, samuti kui kõik muud päewad wangla wiletsais oludes. Wäljas oli jõulutunne, kuid wangikongides ei teatud sellest palju midagi.

Hiljem, peale lõunat, tuli päris ootamata üks wahtidest selle hädaohtliku wangi kongi ja teatas talle, et ta peab kohe tulema wanglaülesse kantseleisse.

„No, millest küll nüüd küsimus peaks olema?“ imestafid teised wangid. „Too siis meilegi neid maiustusi, mis seal saad!“ hüüdsid selfilised järele. Kuid № 124 kõndis üsna ükskõikselt wahi kõrwal ega wastanud sõnagi sõprade pilkelistele hüüetele. Mis asi ülemal temaga oli, see ei paistnud teda põrmugi huwitawat. Wäga wõimalik, et talle lisati karistusaega juure. Oli mis oli, ta ei hoolinud millestki midagi.

Kuid mis see tähendab! Astudes kantseleisse ootab teda seal diakonissi õe selfis wäike särafilmaline umbes kaheteistkümnne aastane tütarlaps. Wang uurib neid hetk imestunud pilguga. Ta südant liigutab wägewalt lapse hää, kui tüdruk jookseb talle wastu ja hüüab:

„Rõõmsaid jõuluid, isa!“

Tüdruk paneb wäikse pehme käe wangi karedasse kätte ja jatkab: „Kas sinagi isa ei taha mulle soowida rõõmsaid jõuluid? Sa ei wõi arwata, kui raske oli mul saada luba sind siia waatama tulla. Kuid see pai tädi siin aitas mind, nii et wiimaks

pääsin siia. Ta nimelt andis emale lubaduse, et toimetab mind siia sind terwitama. Siis tahan jutustada sulle, et ema on läinud Jeesuse juure."

Sündis mõneminutiline rõhuv waikus sünges wastuwõtu ruumis. Wanglaülem pööras pää akna poole ja waatas wälja õue, et warjata oma liigutust. Ja wäikene jatkas:

"Ema lootis, et wõib weel elada nii kaua, kui sina isa pääsed siit wanglast wälja. Do, kuidas ta tegi kõik, et elada weel, aga kui lõpuks märkas, et see on wõimatu, korraldas ta sulle kodu kõik jõuluwalmis. Ta palus mind oodata sinu kojutulekut tema asemel. Ja nüüd ma ootan sind, armas isa. Kuid sa ei aimagi, kui üfsildasena tihti tundub seal tühjas kodus. Tead isa, mina pean arwet päewadest, kunas koju saad. Jga õhtu tõmban kriipsu möödnud päewale, ja nüüd on waid 187 päewa weel järel ja siis sa tuled. Emagi luges päiwi, ja oh kui palju neid oli algusel — üle tuhande! Homme neid on ainult 186."

Wang oli otse ahastuses kuulates lapse kurblikku jutustust. Kõige jõnga püüdis ta end wai-gistada. Tütar patjutas hellalt isa kätt ja jatkas:

"Kui siis lõpuks on weel waid üks päew järel sinu koju tulekuni, siis küll waewalt tean, mis rõõmu pärast teen. Tihti rääkifime emaga sellest päewast. Ta andis mulle nõu pidada kohwikatelt tules, samuti milliseid toite pean sulle walmistama terwitus-wastuwõtust. Mäletan ka, kuidas ta soowitas mind tuua tagasi oma kohta kiiktooli, sest ta jutustas, kui häämeelega sa seal armastad istuda. Ja lillegi palus asetada sinna aknale, kust poolt sa

tuled. Soovin, et see ilufasti õitseteks sel ajal. Peale selle ema targalt õpetas mind, kuidas pean ette panema ta walge põlle ja pean näitama end rõõmsana ja tööka tüdrukuna sind wastu wõttes."

"Kui sellest wiimane kord jutustasime, nuttis ema kibedalt, ta oli nii wäga wäsinud. Minagi nutsin. Siis järgnewal ööl ta suri. Ja, oo isa, kui sa teaksid, kuid tal oli wiisiks paluda su eest! Jga õhtu me ühes palusime Jeesust, et ta aitaks sind õnnelikult taas meie juure. Nüüd pean üksi paluma. Kuid warsti ju sa isa tuledki. Et saada kindlat teadmist sellest, tulin selle tädiga siia."

Suured, karmid wangi sõrmed pigistasid ifka tugewamini wäikest walget käekest, kuna suured pisarad weeresid mööda palgeid alla. Diakonissidegi nuttis.

"Nüüd mina olen kaheteistkümnne aastane, isa. Tõsi, küll ma pole weel nii wäga suur, kuid luban kodu eest hoolitseda oma paremat oskust mööda. Meie peal asub üks armas tädi, kes on lubanud aidata mind, kui unustan midagi ema nõuannetest. Ja on mul ju weel 186 päewa harjutamisaega. Kas sa nüüd, isa, ei tahaks soowida mulle rõõmsaid jõuluid ja õelda, nagu emal wiisiks oli õelda, kui ta weel elas: „Jumal õnnistagu sind, mu armas tütrekene!"

Ükki põimis wang oma käed ümber lapse kaela ja peitis oma näo ta walgeisse käharaisse. Tükk aega ei kuulnud mingit muud häält seal ruumis, kui murdunud mehe ahastawat nuuksumist.

* * *

Koitis uus aasta. Wähehaawal tuli kewad ja soe päike sulatas lume. Maa muutus haljaks ja õhki muutus nii pehmeks ja soojaks. Isegi wangla elanikud muutusid elavamaks kewade tules. Kuid eriliselt üks neist tundis üha suuremat rõõmu südames. Kõngi seinalt pühkis ta kriipsu päewa kadumisel igawikku. Põnewusega ta aina arvestas, kui palju neid weel järel on.

Wäikse tütrelese igatsew ootamine kodus lühenes ifka enam. Pea wõib ta ju hakata tegema ette-walmistusi isa terwituse wastuwõtuks. Ema walge põll tuli juba esile ja kohwikatelgi tehti läikivaks. Dotuse rõõm täitis wäikse südame kirjeldamatude tundmustega.

Wang № 124 oli muutunud nii ime wäikseks ja rahulikuks, et wahidki olid päris imestuses. Direktor märkas, et see kardetaw mees oli jõulust saati otsekui teine inimene — nii lahke ja sõbralik. Ta ei wõinud mõista, millest oli sündinud see põhjalik muutus selles mehes.

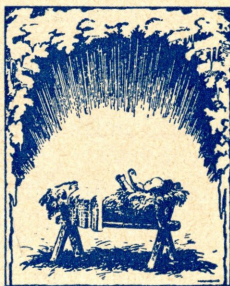
Ta ei aimanud, et see hädaohtlik wang oli jõuluõhtust alates lõpmata kõnelenud Jumalaga ja Jumal oli kõnelenud temale. Ei keegi seespoolt wangla müüre ei teadnud, et see Ünnistegija, keda ta naine ja wäike tütrekene olid palunud, oli nüüd pääsnud ta pimedasse ja kiwinenud südamesse, tuues andestust, walgust ja rahu.

Tuli siis see kewadpäew, säraw ja soe, kui wang № 124 astus jälle wabadusse. Kobedate sammudega ruttas ta koju poole. Seal seisis afna juures ta armas, wäike tütrekene põnewas ootuses. Kodu

oli pidukorras. Pliidal auras kohwikatel ja afnauale oli asetatud kodu ainus lill ilusas õiehtes.

Üle kodu läve astus uus mees. Ta polnud enam see metsik wang № 124, waid Jeesuses Kristus armu saanud patune. Taewalik elu algas selles murede majas. Kõik oli uueks saanud.

Kuid Jssand on seesama tänagi — kõikide patuwangide wabastaja. „Jouluatto“.

2

Rohane wanemaile p.p.=k. lastele kinkimiseks :
P. Sink.

„Suudas Iskariot“ poem.

Enne à 15 f. nüüd à 7 senti.

„Kõrweteel“ osades 4 eri oša.

Enne à 15 f. nüüd à 7 senti.

Suuremal armul mõlemad à 5 f.

Tellida : P. Sink, Pääkeſe 5—7 Tallinn.